

Blijdschap om een eekhoorn

Met de sneeuw was ook een eekhoorn meegekomen. Hij zat rechtop in de kweeperenboom die dichtbij een raam van de living staat. Hij knabbelde op een nootje dat hij stevig in zijn klauwtjes hield, trok zich niets aan van het druk vogelgefladder naast en boven hem. Veel vogels, veel meer dan anders. Sneeuw scherpt de eetlust aan van mezen, vinken, roodborstjes en van meer zeldzame bezoekers zoals de Vlaamse gaai en de kleine bonte specht. Soms schoven ook wilde eenden aan, een stel fazanten en een patrijs of twee, alle ontsnapt aan de jagers. Maar in die sneeuwdagen was het de eekhoorn die de kroon op het werk zette. Ik had hem al jaren niet meer gezien. Eekhoorns horen ook thuis in een bos. Waarom er af en toe een opduikt in de tuinen van onze straat? Waarom het er altijd maar één is, terwijl je ze in een bos meestal met z'n tweeën of drieën ziet spelen? Was hij verdwaald? Zijn familie kwijtgeraakt? Wie weet, maar het was hem niet aan te zien. Hij at zijn buikje vol, zwiepte van tak naar tak en deed kleine lawines wittigheid opstuiven. Nooit zag ik de zon feller glinsteren door het rossige goud van zijn staarthaar dan op die ijzig heldere winterdag. Als slotnummer joeg de stouterik de vogels weg, dook naar beneden en rende weg door de wei. Hij bleef komen zolang er sneeuw lag: altijd speels, altijd fit, blakend van gezondheid, zijn pluimstaart een lust voor het oog. Maar de dooi was amper begonnen toen hij voor het laatst de vogels kwam ambeteren. De volgende dag was hij spoorloos.

Ik heb iets met eekhoorns. Het dagtekent van het jaar waarin wij van de stad verhuisden naar de Kempen: toen nog een met dennenbossen bekleed paradijs. Die bomen stonden ook langs de weg en in alle tuinen. Ik had snel door dat ik in het eekhoornrijk was beland. Ik zag ze iedere dag vanuit mijn slaapkamer: kleine acrobaten, die achter elkaar aan zaten, suizend van tak naar tak. Onder de bomen vonden we de grillige resten van mastendoppen, waaruit de eekhoorns alle zaadjes hadden gepeuterd. Een zeldzame keer zag ik er een die stil voor zich uit zat te kijken, als in gedachten verzonken. Droomde hij van noten en zaden? Van de eekhoornliefde? Van veel eekhoornkindjes?

Mijn oma – bomma, zegden wij – die na de dood van bompa bij ons was komen wonen, was overgelukkig toen ze de eekhoorns zag. Dat was geleden van in haar jeugd. Ze kwam van een boerderijtje in de Kempen, maar was op jonge leeftijd naar Antwerpen getrokken om er te werken. Daar in de straten, tussen de huizen was er niet één eekhoorn te zien. Maar toen, een mensenleven later, bij ons in de tuin, waren ze er weer. 'Op mijn oude dag', zei ze blij. Ze lachte om hun gekke sprongen en voelde haar reuma niet meer. Dat zei ze keer op keer. Ze stierf in een koude winternacht. Ze was een 'ouderwets lieve' bomma voor ons geweest. Ik ben nu ouder dan zij toen ze overleed en voel me met de jaren meer met haar verwant. Ook nu weer, heel sterk, met die eekhoorn in de tuin.

En zie, ze staat weer naast mij, we kijken samen door het raam. De eekhoorn klimt naar de top van de kruin, zet zijn staart in vliegstand en suist in een wolk van sneeuw, naar de volgende boom. Daar moeten we om lachen, bomma en ik. We wuiven naar het grappige diertje en danken zijn en onze Schepper voor zoveel schoonheid en blijdschap.

T.S.